

rigtigt, den er vistnok af 17de November. Jeg vilde gjerne være vis paa, at det virkelig er denne Resolution, der er Tale om. Denne Resolution er bleven forandret ved en Beslutning af Direktionen for Universitetet og de lærde Skoler. Her- til siger Statsrevisionen ikke Andet, end at det maa anses for givet, at en kongelig Resolution ikke kan forandres ved en Beslutning af Direktionen for Universitetet og de lærde Skoler, og dette gjentager Flertallet. Mindretallet kan imidlertid ikke slutte sig hertil, men mener, at det er Noget, der ligger udenfor Statsrevisionens og derfor ogsaa udenfor Udvalgets Omraade. — Der er endnu et lille Punkt, som, om det end ikke ligefrem vedrører Kunstsamlingerne, saa dog vedrører Kunstakademiet, og derfor har samme Karakter som den, hvormed jeg sidst tillod mig at betegne disse Samlinger. Der opføres stadig paa Finantsloven Ymtinger til pensionsberettigede otte Profesorer, men det er oplyst, at den ottende Professorsplads aldrig har været besat, og at Summen dertil blandt Andet bruges til „Anskaffelser m. V.". Udvalget bemærker dertil kun, at det i saa Fald dog i det Mindste burde have været meddelt i Anmærkningerne til Finantsloven.

Jeg gaar dernæst over til Krigsministeriet, idet jeg aldeles henstiller til den meget ærede Formand, om han, da Forhandlingerne dog neppe kunne fuldendes idag, mulig skulde finde, at det kunde være ønskeligt ogsaa at dele det indledende Foredrag mellem i Dag og i Morgen. Derfor den ærede Formand ikke afbryder mig, vil jeg fortsætte. — Med Hensyn til Munderingsager vil det maasse erindres, at der for nogle Aar siden fandt en Decentralisation Sted, som traadte i Kraft den 1ste April 1873, men da dette endnu er saa nyt, er man ikke i Stand til at kunne skjønne, om den Fremgang, der viser sig i Regnskabet, er en virkelig eller ikke. Man henleder Statsrevisionens nærmere Opmærksomhed paa dette Spørgsmaal, og navnlig paa det Punkt, om ikke Slidpengene skulde være for høit ansatte. — Jeg kommer nu til et Punkt, som har givet Anledning til stor Uenighed i Udvalget, nemlig Udgiften til Remontering. Jeg maa her navnlig som Ordsfører gjøre en Undskyldning for den Form, dette Punkt har faaet i Betænkningen, idet det ser lidt underligt ud først at komme med et Mindretal paa to Medlemmer, dernæst med et Mindretal paa eet Medlem, som i Realiteten er enigt med et tredie Mindretal, hvorved det i Grunden bliver et Flertal. Grunden til denne forunderlige Affattelse er den, at det var i det sidste Dieblis, at det sidste Mindretal blev til et Flertal, og at Ordsføreren ganske bestemt havde villet stille sig selv sidst. Hvad selve Sagen angaar, ligger Realiteten ikke for; den ligger for ved Finantslovens Behandling. Jeg har allerede ved Finantslovens 2den Behandling udtalt mig om dette Spørgsmaal og skal med Hensyn dertil

henvise til Tidenden for denne Samling Sp. 1718—19. Jeg skal derfor alene holde mig til Spørgsmaalet fra et Statsrevisorstandpunkt, altsaa til det Spørgsmaal, om denne Post maa anses for kalkulatorisk eller ikke. Maaske jeg dog maa forudstikke en lille historisk Bemærkning. Flere tidligere Statsrevisioner have anset over, at Krigsministeriet ikke lod Indkjøbet af Remonter fortsætte saaledes, at Afgangen blev dækket; thi det synes at være et Krav, der maa stilles til Krigsbestyrelsen, at den, ligesom den saa vidt muligt skal holde Personellet fuldtalligt, ogsaa maa holde Materiellet og Hesteantallet fuldt, saa meget mere, som Hesteantallet udtryffeligt er fastsat i Lovloven. Efter at den ene Statsrevision efter den anden havde gjentaget disse Anker, og det da endelig lykkedes at faae Krigsministeriet til at gaa ind paa denne Opfattelse, som Finantsministeriet med en modsat Opfattelse og sagde, at Posten maa behandles som obligatorisk. Det forekommer mig, at man her ikke er aldeles retfærdig imod det ærede Krigsministerium. Et Ordsprog siger jo, at man ogsaa kan gjøre en Skjelm Uret, hvor meget mere maa man da ikke kunne gjøre det imod det ærede Krigsministerium. Naar der er Spørgsmaal om, hvad der skal forstaaes ved kalkulatorisk, forekommer det mig, at man ikke kan tænke sig noget bedre Exempel paa en kalkulatorisk Post end denne; thi den er i højeste Grad uafhængig af vedkommende Ministers Billie. Afgangen af de Heste, der udgaa, er aldeles tilfældig — det er det ene Moment — og det andet Moment er Hestepriiserne, hvorpaa Ministeren virkelig heller ikke kan have nogen Indflydelse. Naar nu Lovloven siger, at der skal findes det og det Antal Heste, forekommer det mig klart, at denne Post bestemt maa høvedes som kalkulatorisk. Det sidste Mindretal, det, hvortil jeg hører, har imidlertid tilføiet, at det selvfølgelig ikke tilkommer Statsrevisionen at sælde nogen Dom eller at udøve nogen Kritik, naar et saadant Spørgsmaal er afgjort af Rigsdagen. Statsrevisionen har en Kritik overfor Administrationens Anvendelse af Belsøbet, men ikke overfor selve den bevilgende Myndighed. Hvis — for at jeg skal komme med en Paradox — Bevillingsmyndigheden siger, det er fort, skal Statsrevisionen behandle det som fort, selv om det er høit. Jeg har opholdt mig lidt herved, fordi det er et Principspørgsmaal, og hvis en Konto som denne skulde behandles som obligatorisk, maatte nødvendigvis en Mængde andre Poster behandles paa samme Maade, hvilket jeg tror vilde lede til meget beklagelige Følger. Jeg beder derfor om, at man ikke for meget vil sætte Opmærksomheden paa Realiteten, der her er Udgifter til Hærens Heste; men hvis man f. Ex. havde Postvæsenet indrettet saaledes, at Staten leverede Heste dertil, eller naar vi ingen Jernbaner havde, saaledes at det var Statens uafviselige Pligt at befordre Posten,